

Arrest

nr. 281 641 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Isakhel, district Chardara, provincie Kunduz, waar u woonde tot aan uw vertrek uit het land. U ging in Afghanistan niet naar school, maar volgde wel een aantal jaar koranlessen bij uw oom langs vaderskant A.K. (...), die banden heeft met de taliban.

Terwijl u les volgde bij uw oom werd u verlief op zijn dochter M. (...). Julie onderhielden een aantal jaar in het geheim een relatie, waar enkel haar moeder van op de hoogte was. Op een bepaald moment was u evenwel aan het wachten in het huis van uw oom terwijl M. (...) haar moeder sliep en voor het overige enkel jullie twee aanwezig waren. In een opwelling hadden jullie seks, maar werden betrappt door de

moeder. U vluchtte weg naar het huis van uw neef en schoonbroer K.W. (...), en M. (...) volgde naderhand. Hij bracht u en M. (...) daarop naar een vriend van hem, J. (...). Die belde uw vader en legde uw situatie uit, maar net toen kwam de taliban binnen bij uw vader. J. (...) nam u daarop naar zijn winkel om geld te gaan halen zodat u zou kunnen vertrekken uit de regio, maar onderweg werden jullie gebeld door zijn zoon, die u liet weten dat de taliban bij J. (...) thuis waren geweest en daar M. (...) hadden vermoord en de vrouw van J. (...) hadden verwond. Hierop besloot u dat u maar beter het land kon verlaten. Na uw vertrek ontving uw vader nog verschillende dreigbrieven vanwege de taliban.

U verliet Afghanistan in de derde maand van 1397 (mei-juni 2018), en reisde via Iran en Turkije naar Europa; Hier zat u lange tijd vast in Bosnië, en kwam u uiteindelijk op 28 juli 2019 aan in België en verzocht hier ook om internationale bescherming op 31 juli 2019. Ter staving van uw relaas legde u voor: een kopie van een taskara, een aantal dreigbrieven, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd. U stuurde ook een aantal medische certificaten na.

Op 2 februari 2021 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht werd aan zowel uw voorgehouden regio van herkomst als uw voorgehouden problemen in Afghanistan. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar die werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd met haar arrest van 8 juli 2021.

Zonder België verlaten te hebben deed u op 7 september 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming. U verklaart bij uw tweede verzoek dat u eigenlijk het kind bent van Afgaanse vluchtelingen in Pakistan, en dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat uw broer daar op een bepaald moment iemand gedood zou hebben met banden met de taliban. Om uw tweede relaas te staven legt u kopieën voor van: een aantal taskara's, een proof of registration (PoR)-kaart, een UNHCR-repatriëringsformulier, Pakistaanse schooldocumenten, een document van een hospitaal in Kabul, en een foto.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u nierpijn hebt (verklaring volgend verzoek dd. 5 januari 2022, afdeling 12.). U dient evenwel ook aangeven dat dit volgens de door u geraadpleegde dokters geen medisch probleem betreft, en u kan dit probleem ook niet aantonen door het voorleggen van de nodige door een gepaste expert opgestelde stukken. Daarnaast concretiseert u niet hoe dit probleem invloed heeft op uw verklaringen, noch geeft u aan welke steunmaatregelen genomen zouden moeten worden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 4 november 2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. U werd evenwel door de DVZ geïnterviewd op 5 januari 2022, waardoor u op dat moment de kans kreeg om uiteen te zetten welke invloed de machtsovername van de taliban had op uw situatie. Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaart bij uw huidige verzoek om internationale bescherming dat u op verschillende punten gelogen had in uw vorige verzoek om internationale bescherming, en dat u eigenlijk de zoon bent van nomaden die tussen Kabul en Nangarhar reisden, maar voor uw geboorte naar Pakistan gevlucht waren. U zou slechts één jaar teruggekeerd zijn naar Afghanistan toen u zeven jaar oud was, en daarna terug naar Pakistan zijn gegaan omdat uw familie problemen kreeg in Afghanistan. U bent dan uiteindelijk van Pakistan naar België gevlucht omwille van problemen met een Pakistaans gezin.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging. U verklaart dat uw familie in Pakistan problemen zou kennen met een Pakistaanse familie nadat de vader van het gezin omkwam in een waterputongeluk waar ook u bij betrokken was (verklaring volgend verzoek dd. 5 januari 2022, afdeling 16.). Aangezien het volgens u gaat om problemen met een Pakistaans gezin in Pakistan, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou dienen koesteren in Afghanistan. Dit element, als het al voor waar genomen wordt, kan daarom de kans niet vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Bovendien blijkt uit onderstaande vaststellingen dat de documenten die u voorlegt om uw lange verblijf in Pakistan aan te tonen, aangetast zijn door een aantal problemen, waardoor uw voorgehouden langdurige verblijf in Pakistan niet als vaststaand kan worden beschouwd.

Daarnaast verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren, omdat een neef van u gedood geweest zou zijn door een niet nader genoemde broer van u, en wiens familie banden zou hebben met de taliban. Hierover dienen een aantal zaken aangestipt te worden. Ten eerste moet aangestipt worden dat uw familiesamenstelling die u heden voorhoudt en die af te leiden valt uit de stukken die u voorlegt, op verschillende punten in tegenspraak is met de verklaringen die u deed in uw eerste verzoek. Nochtans, als u voorhoudt dat u problemen zou kennen in Afghanistan omdat een broer van u een neef van u gedood heeft, zijn dergelijke zaken allerm minst bijkomstig. Bij uw eerste verzoek verklaarde u namelijk dat u geen broers had en enkel zussen, en dat de naam van uw vader Z.I. (...) was (verklaring DVZ dd. 17 januari 2020, afdeling 13., 17.). Bij uw huidige verzoek verklaart u echter dat u vier broers zou hebben, genaamd W. (...), Z. (...), A. (...), en L.K. (...) (verklaring volgend verzoek dd. 5 januari 2022, afdeling 16.). Daarnaast legt u stukken voor waarop staat te lezen dat de naam van uw vader S.H. (...) zou zijn (documenten 2, 3 en 6).

Ten tweede blijken de verklaringen die u heden doet over uw familiale samenstelling, ook tegenstrijdig met de stukken die u voorlegt. U verklaart namelijk dat u de vier voornoemde broers hebt, en dat u de jongste broer bent (verklaring volgend verzoek dd. 5 januari 2022, afdeling 16.). Nochtans staat op het repatriëringsformulier dat u voorlegt enkel de namen van u en drie van uw voorgehouden broers te lezen; A. (...) ontbreekt, hoewel u bijvoorbeeld niet na u geboren zou kunnen zijn afgaande op uw verklaringen (document 2).

Ten derde zijn de stukken die u voorlegt ook intern tegenstrijdig en tegenstrijdige met uw verklaringen wat betreft uw voorgehouden streek van herkomst. U verklaart dat uw familie nomaden waren die reisden tussen Kabul en Nangarhar, en afkomstig zijn van Kabul. Op de PoR kaart die u voorlegt, kennelijk van de persoon van wie u beweert dat hij uw vader is, staat ook Kabul te lezen (document 6). Op een andere documenten van u staat evenwel te lezen dat de herkomst van de familie Said Karam in Paktia zou zijn (document 2), geen van de twee voornoemde provincies.

Ten vierde, in het licht van de naam van uw voorgehouden vader te lezen op de PoR kaart en het UNHCR formulier, en de verschillende tegenstrijdigheden waarop supra al gewezen is het eigenlijk maar de vraag of u werkelijk enige band hebt met de in deze documenten vermeldde personen. U kan enkel een onleesbare kopie van een taskara voorleggen om u met deze personen te verbinden (document 1), wat geen dienstig stuk betreft. Ook is het eigenlijk niet duidelijk of het om documenten van één groep van personen gaat, of een samenraapsel van verschillende gezinnen, gezien de verschillende herkomstvermelding tussen documenten 2 en 6.

U hebt bij uw eerste verzoek gelogen over uw herkomst in Afghanistan, en toen ook een frauduleus relaas over uw problemen in Afghanistan opgehangen. Nu blijkt ook nog eens dat u mogelijk ook gelogen zou hebben over uw identiteit en familiale samenstelling, en u schenkt allerm minst klare wijn doordat u tegenstrijdige verklaringen doet en stukken voorlegt. U legt wel verklaringen af die wijzen in de richting van "nieuwe" voorgehouden problemen in uw land van herkomst, maar het Commissariaat-generaal is enkel gehouden deze nader te onderzoeken als uit het geheel van uw afgelegde verklaringen en stukken blijkt dat dit de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een familiaal dispuut (broer zou neef gedood hebben), maar u legt stukken voor die tegenstrijdig zijn met zowel uw verklaringen als intern wat betreft uw herkomst en uw familiesamenstelling. Bovendien betreffen deze stukken slechts kopieën van stuitend lage kwaliteit, welke sowieso al onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip en plakwerk. Het is trouwens geweten dat Afghaanse documenten, en documenten van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, eenvoudigweg op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn (zie stukken hierover toegevoegd aan uw dossier). Voor het overige stoelt u uw nieuwe voorgehouden problemen op niets meer dan blote beweringen.

Gelet op voorgaande, brengt u in uw huidige verzoek in feite geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is

van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vermederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van

de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker geeft in wat zich aandient als een enig middel aan dat hij het niet eens kan zijn met de in de bestreden beslissing gevolgde redenering. Hij voert aan:

“ten eerste is het meer dan ooit belangrijk om op te merken dat de bestreden beslissing de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet in twijfel trekt;

het is waar dat verzoeker in zijn eerste verzoek niet de waarheid heeft gesproken omtrent zijn herkomst en aldus het onderzoek van zijn verzoek volledig heeft geboycot; dit betekent ook concreet dat er geen onderzoek naar de nood tot bescherming gevoerd werd;

thans brengt verzoeker volledig nieuwe elementen aan, in eerste instantie met betrekking tot zijn herkomst en ook al zijn de documenten misschien niet helemaal in overeenstemming met zijn verklaringen, dan nog zou minstens het horen van verzoeker en het vragen van toelichting aan de orde zijn geweest, temeer daar enerzijds de nauwkeurigheid van Afghaanse of Pakistaanse documenten wel vaker te wensen overlaat maar dit geenszins te verwijten valt aan de betrokkenen maar wel aan een gebrekkig overheidsapparaat en temeer daar anderzijds huidig verzoek zich situeert in een volledig nieuwe historische episode.

Enkel en alleen op basis van het feit dat er een machtswissel heeft plaatsgevonden moet er vastgesteld worden dat er voldoende nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, en dit volledig buiten de persoonlijke verklaringen van verzoeker om, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning in aanmerking komt

De hele redenering getuigt uiteraard van het minimaliseren van de nood aan bescherming van Afghaanse onderdanen in zijn geheel.

Omdat verzoeker het echter geenszins eens kan zijn met dit beleid dient hij dan ook huidig beroep in.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de motivering inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Dienaangaande doet hij gelden:

“Uit deze uitgebreide motivering blijkt een intern motiveringsgebrek : enerzijds stelt de bestreden beslissing dat er geen nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn, maar anderzijds blijkt dat zij een volledig nieuwe en uitgebreide motivering -ten gronde- aanvoert.

Hoe dan ook kan verzoeker het ook met deze grondige motivering niet eens zijn.

Ten eerste is de periode van evaluatie die bestudeerd wordt veel te kort om tot een objectief en duurzaam besluit te komen inzake het al dan niet voorkomen van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn : -zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende

actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijselijke term trouwens)

-bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is (...) besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zijn, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren.

Het is geweten dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. (...)

-tenslotte, en niet in het minst, loopt de redenering mank waar zij wel weet dat in Afghanistan de rechtstaat niet bestaat; het willekeurig geweld is dus overal en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen; de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld is het Taliban regime zelf. Aldus dient eerst onderzocht te worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het Taliban regime in zichzelf niet erkend wordt door de Belgische overheid.

Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen (...)

Recent, in juli 2022, verscheen een vrij volledig verslag omtrent de periode na de machtsovername van de hand van UNAMA (...)

Dit verslag wijst in de eerste plaats op de onveilige situatie van burgers in het algemeen.

Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Met betrekking tot de leefomstandigheden in Afghanistan, voert verzoeker verder aan:

"Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 62, b Vw. kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven.

Een aantal elementen moeten hierbij immers nader onderzocht worden.

De bestreden beslissing stelt dat men niet zomaar zonder meer kan aannemen dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie onder het genoemde toepassingsgebied valt.

Eenzijds is er een situatie die veroorzaakt wordt door objectieve omstandigheden;

Deze zijn in elk geval aantoonbaar. Dat het land zich in een uitzonderlijk ernstige socio- economische crisis bevindt, wordt niet betwist en wordt bevestigd door alle objectieve bronnen.

De bestreden beslissing stelt nu dat die situatie dient veroorzaakt te zijn door het handelen en/of het nalaten te handelen door overheidsactoren en niet-overheidsactoren en/of de Staat.

De bestreden beslissing stelt dat dit niet het geval is.

Dit wordt hier betwist. Immers, in casu dient men ten eerste te benadrukken dat de socio- economische crisis grotendeels WEL veroorzaakt werd door het handelen en/of nalaten van derden,

wat de ernstige repercussies heeft (gehad) op de economische situatie en de levensomstandigheden van de burgers.

De door de bestreden beslissing gevolgde redenering kan niet verdedigd worden, waar zij stelt dat in casu de schade dus niet zou voortvloeien uit de gedragingen van derden, en nog minder kan zij waarmaken dat er een situatie zou voorhanden zijn "van gevaren waaraan de bevolking of een deel ervan in het algemeen is blootgesteld."

De socio-economische situatie, die bovendien al erg precair was, is nog eens drastisch verslechterd na de machtsovername, de reactie daarop door internationale "spelers" en het beleid dat daarna door de Taliban werd gevoerd/ of niet werd gevoerd, met name ook het niet beantwoorden aan de "benchmarks" voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp.

Het is alleszins duidelijk dat de redenering van de bestreden beslissing kortzichtig, vooringenomen en niet gebaseerd is op een volledige en inclusieve benadering van de politieke en economische realiteit, op lange termijn.

De gevolgde redenering ondersteunt een bepaalde agenda en houdt geen rekening met de werkelijke oorzaken van de huidige situatie, namelijk het stoppen van alle financiële hulp, behalve noodhulp, aan een land dat bijna volledig "gesponsord" werd door buitenlandse donorhulp, het afsnijden van de Afghaanse Centrale Bank van het internationaal betalingsverkeer, én het bevroren van 9 miljard dollar Afghaanse tegoeden in buitenlandse banken, waarvan 7 miljard in de VS .

Verzoeker wenst zich een andere en diepgaandere analyse eigen te maken, zoals beschreven in het artikel (...).

En

(...)

helpt om al heel wat beter te begrijpen dat deze crisis “man-made” is en ook kon voorkomen worden, - quod non.

Of nog het artikel van HRW (...)

Verzoeker verwijst in deze ook naar het standpunt op van Mevrouw Selay Ghaffar, zoals gepubliceerd in haar artikel dd 5 maart in the Guardian (...)

waar zij ook stelt : (...)

Human Rights watch geeft ook een heel andere analyse (dan de bestreden beslissing volgt) in haar document : (...)

Tenslotte kan hier in het algemeen aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing volledig in het ongewisse blijft waar zij steeds spreekt over “de machtsovername door de Taliban” maar geen invulling geeft aan de juridische omschrijving van dit “regime”, temeer daar het internationaal niet erkend wordt.

Ook deze juridische kwestie vraagt zeker om opheldering. Zo is immers de notie van “bescherming” intrinsiek verbonden aan het bestaan van de rechtsstaat en van een gelegitimeerde en erkende overheid. In dit geval staan we echter voor een situatie waar de overheidsactor niet erkend wordt door de beoordelende overheid en buiten de Taliban ook geen enkele andere wettelijke overheid wordt erkend.

Verzoeker verwijst naar het genoemde rapport van UNAMA, Juli 2022, waarin ook steeds verwezen wordt naar “de facto” overheden.”

Aangaande de motivering inzake het verblijf in het Westen, betoogt verzoeker voorts:

“Verzoeker heeft bijna nooit in Afghanistan geleefd, laat staan dat hij nu zou terugkeren onder een zo strikt regime; hij zou zo verloren zijn..

Verzoeker is het niet eens met de naïeve stelling dat als er problemen zouden zijn in Afghanistan, dan zouden die gerapporteerd worden.

Het is zo dat het overgrote deel van de rurale regio's zeer slecht bereikbaar zijn, zo ook de regio van verzoeker en het staat vast dat zo een terugkeerder inderdaad minstens met argusogen zou bekeken worden maar wellicht een veel erger lot te wachten staat. De veronderstelling dat er wel begrip is voor jongeren die uit economische noodzaak het land verlaten en dan later terugkeren is niet ter zake doend, want daarover gaat de discussie niet, wel over het feit dat verzoeker in West-Europa heeft verbleven, en dus manifest de morele wetten en waarden van zijn cultuur en religie moet overschreden hebben...

Dit is nog maar het minste wat men hem kan aanwrijven.

In dit kader wordt ook verwezen naar de vaststellingen in het genoemde UNAMA rapport ivm de misbruiken en geweldplegingen op grond van het zogenaamde overtreden van de morele wetten, zoals voorzien door het Ministerie voor “propagation of Virtue and prevention of Vice”.

Meer in het algemeen dient momenteel vastgesteld te worden, op basis van genoemd verslag, -dat heel veel verwijzbronnen bevat-, dat de rechtsstaat totaal ontbreekt en dat het onmogelijk is om in die omstandigheden internationale bescherming te weigeren aan personen die gegronde redenen aanvoeren om niet te moeten/kunnen leven onder het Taliban regime.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande “om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 27 november 2022 een nota neer. In deze nota uit hij kritiek op de inhoud van het feitenrelaas en de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op het gegeven dat hij door verweerder niet werd gehoord. Verzoeker geeft in dit kader aan dat het strijdig zou zijn met de aanbevelingen van UNHCR om volgende verzoeken zonder gehoor onontvankelijk te verklaren. Daarnaast geeft verzoeker aan intussen in het bezit te zijn van de originelen van de stukken zoals vermeld in de bestreden beslissing. Voor het overige verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van 12 en 13 augustus 2022, benadrukt hij dat hij slechts een jaar in Afghanistan heeft gewoond en geeft hij aan dat hij dus sowieso zal worden herkend als iemand die niet is aangepast aan de waarden en normen in Afghanistan.

3.2. Verweerder brengt op 16 november 2022 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft algemene informatie en landenrapporten omtrent de situatie in Afghanistan.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden gewezen op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Verzoeker kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk bepaald:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Dient in het licht van het voorgaande te worden vastgesteld dat het enige nieuwe element dat verzoeker aanhaalt of aanbrengt in diens aanvullende nota het gegeven is dat er op 12 en 13 oktober 2022 door de Raad een aantal arresten werden geveld. Derhalve wordt de aanvullende nota enkel in aanmerking genomen voor wat deze arresten en het hierop geschraagde betoog betreft.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota daarnaast kritiek uit op het feit dat hij niet werd gehoord, kritiek uit op en een aantal argumenten aanvoert ter weerlegging van de inhoud van de bestreden beslissing en in dit kader onder meer beweert dat hij heden in het bezit zou zijn van de originelen van de documenten die hij reeds bij het CGVS neerlegde, wordt deze aanvullende nota, gezien er dienaangaande geen nieuwe elementen worden neergelegd, overeenkomstig het voorgaande ambtshalve uit de debatten geweerd.

4.2. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich te dezen beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat *“minstens het horen van verzoeker en het vragen van toelichting aan de orde”* zouden moeten zijn geweest, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels zijn verklaring volgend verzoek en de neergelegde stukken en documenten, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.13).

Verzoeker, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord, toont, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom verweerder hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook had verzoeker de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake zijn verzoek om internationale bescherming en heeft hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.

4.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Verzoeker stelt in het kader van zijn onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming dat hij het kind is van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zijn broer aldaar iemand gedood zou hebben die banden had met de Taliban.

Van verzoeker mocht en mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in het kader van zijn voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, in weerwil van de voormelde, op hem rustende medewerkingsplicht, zou hebben gelogen omtrent tal van essentiële persoonsgegevens en elementen. Zo zou hij gelogen hebben over zijn geboorteplaats, zijn geboortedatum, zijn leeftijd, zijn reisweg naar Europa, zijn broers en zijn vermeende problemen in Afghanistan (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.16). Verzoeker bood en biedt hiervoor echter niet de minste, dienstige uitleg. Dat hij dit zou hebben gedaan op aanraden van andere Afghanen, die hem zouden hebben gezegd dat hij sowieso erkend zou worden als vluchteling indien hij van Kunduz kwam, verschoont verzoeker namelijk geenszins van zijn gedragingen. Geheel ten onrechte tracht verzoeker op deze wijze de verantwoordelijkheid van zijn kennelijk en intentioneel bedrieglijke en leugenachtige verklaringen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming van zich af te schuiven. Verzoeker werd tijdens dit eerste verzoek van meet af aan gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht. Er werd hem meegedeeld dat hij steeds de waarheid moest vertellen. Verder werd er uitdrukkelijk op gewezen welke gevolgen het afleggen van valse of onjuiste verklaringen kon hebben en werd er verduidelijkt dat hij diegenen niet moest geloven die hem aanraadden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier, map eerste aanvraag, vragenlijst, nr.1). Tijdens zijn beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS werd verzoeker bij de aanvang nogmaals uitdrukkelijk gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op hetgeen er in dit kader van hem werd verwacht. Verzoeker koos er desalniettemin voor om te persisteren in het afleggen van de verklaringen die hij heden als leugenachtig en bedrieglijk bestempelt. Zelfs voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het kader van de beroepsprocedure die hij alhier indiende in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, bleef verzoeker in deze verklaringen volharden. Dit doet ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en werpt eveneens een zware smet op de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming aflegt.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming andermaal zijn eigen naam wijzigde. Nochtans had hij dit ook reeds tijdens zijn voorgaande verzoek gedaan. Zo verklaarde hij tijdens zijn eerste verzoek initieel dat hij K.Z. heette. Bij de DVZ wijzigde hij dit in I.Z. (administratief dossier, map eerste aanvraag, verklaring DVZ, nr.1). Bij het CGVS gaf hij, hoewel hij initieel bevestigde dat hij Z.K. heette, later aan dat hij Z. heette, dat I. de naam van zijn stam was en dat K. de naam van een nabijgelegen dorp en een andere stam was (administratief dossier, map eerste aanvraag, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 juli 2020, p.4-5; notities van het persoonlijk onderhoud van 4 november 2020, p.3). Tijdens zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming, verklaart verzoeker dan weer dat zijn naam B.Z. is (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.1).

Bovendien legt verzoeker in het kader van zijn onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming een schoolcertificaat neer dat manifest in strijd is met zijn gezegden tijdens zijn vorige verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming immers dat hij geen of enkel informeel onderwijs genoot (administratief dossier, map eerste aanvraag, verklaring DVZ, nr.11). Hij haalde dit blijkens de inhoud van arrest nr. 257 831 van 8 juli 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelfs expliciet aan als reden voor zijn gebrekkige geografische kennis en beweerde aldaar opnieuw ongeletterd en ongeschoold te zijn en enkel religieus onderwijs te hebben gevolgd. Dat verzoeker heden een schoolcertificaat neerlegt waaruit blijkt dat hij weldegelijk scholing genoot en kan lezen, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu dit certificaat vermeldt dat verzoeker slechts in maart 2021 met zijn scholing zou zijn gestopt, terwijl verzoeker op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef.

Met betrekking tot zijn geboortedatum, dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog verklaarde te zijn geboren in 2000 (administratief dossier, map eerste aanvraag, verklaring DVZ, nr.4). Dat verzoeker tijdens zijn huidige, tweede verzoek plots beweert te zijn geboren op 15 april 1997 en zijn eerdere verklaringen omtrent zijn geboortedatum tracht af te doen als leugens, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen en heeft duidelijk tot doel om zijn verklaringen in lijn te brengen met de voormelde, ter staving van dit verzoek neergelegde documenten, waarop de betreffende geboortedatum wordt vermeld (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.16).

Met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het dossier verder geheel terecht gemotiveerd:

“U verklaart bij uw huidige verzoek om internationale bescherming dat u op verschillende punten gelogen had in uw vorige verzoek om internationale bescherming, en dat u eigenlijk de zoon bent van nomaden die tussen Kabul en Nangarhar reisden, maar voor uw geboorte naar Pakistan gevlucht waren. U zou slechts één jaar teruggekeerd zijn naar Afghanistan toen u zeven jaar oud was, en daarna terug naar Pakistan zijn gegaan omdat uw familie problemen kreeg in Afghanistan. U bent dan uiteindelijk van Pakistan naar België gevlucht omwille van problemen met een Pakistaans gezin.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging. U verklaart dat uw familie in Pakistan problemen zou kennen met een Pakistaanse familie nadat de vader van het gezin omkwam in een waterputongeluk waar ook u bij betrokken was (verklaring volgend verzoek dd. 5 januari 2022, afdeling 16.). Aangezien het volgens u gaat om problemen met een Pakistaans gezin in Pakistan, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou dienen koesteren in Afghanistan. Dit element, als het al voor waar genomen wordt, kan daarom de kans niet vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Bovendien blijkt uit onderstaande vaststellingen dat de documenten die u voorlegt om uw lange verblijf in Pakistan aan te tonen, aangetast zijn door een aantal problemen, waardoor uw voorgehouden langdurige verblijf in Pakistan niet als vaststaand kan worden beschouwd.

Daarnaast verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren, omdat een neef van u gedood geweest zou zijn door een niet nader genoemde broer van u, en wiens familie banden zou hebben met de taliban. Hierover dienen een aantal zaken aangestipt te worden. Ten eerste moet aangestipt worden dat uw familiesamenstelling die u heden voorhoudt en die af te leiden valt uit de stukken die u voorlegt, op verschillende punten in tegenspraak is met de verklaringen die u deed in uw eerste verzoek. Nochtans,

als u voorhoudt dat u problemen zou kennen in Afghanistan omdat een broer van u een neef van u gedood heeft, zijn dergelijke zaken allerm minst bijkomstig. Bij uw eerste verzoek verklaarde u namelijk dat u geen broers had en enkel zussen, en dat de naam van uw vader Z.I. (...) was (verklaring DVZ dd. 17 januari 2020, afdeling 13., 17.). Bij uw huidige verzoek verklaart u echter dat u vier broers zou hebben, genaamd W. (...), Z. (...), A. (...), en L.K. (...) (verklaring volgend verzoek dd. 5 januari 2022, afdeling 16.). Daarnaast legt u stukken voor waarop staat te lezen dat de naam van uw vader S.H. (...) zou zijn (documenten 2, 3 en 6).

Ten tweede blijken de verklaringen die u heden doet over uw familiale samenstelling, ook tegenstrijdig met de stukken die u voorlegt. U verklaart namelijk dat u de vier voornoemde broers hebt, en dat u de jongste broer bent (verklaring volgend verzoek dd. 5 januari 2022, afdeling 16.). Nochtans staat op het repatriëringsformulier dat u voorlegt enkel de namen van u en drie van uw voorgehouden broers te lezen; A. (...) ontbreekt, hoewel u bijvoorbeeld niet na u geboren zou kunnen zijn afgaande op uw verklaringen (document 2).

Ten derde zijn de stukken die u voorlegt ook intern tegenstrijdig en tegenstrijdige met uw verklaringen wat betreft uw voorgehouden streek van herkomst. U verklaart dat uw familie nomaden waren die reisden tussen Kabul en Nangarhar, en afkomstig zijn van Kabul. Op de PoR kaart die u voorlegt, kennelijk van de persoon van wie u beweert dat hij uw vader is, staat ook Kabul te lezen (document 6). Op een andere documenten van u staat evenwel te lezen dat de herkomst van de familie Said Karam in Paktia zou zijn (document 2), geen van de twee voornoemde provincies.

Ten vierde, in het licht van de naam van uw voorgehouden vader te lezen op de PoR kaart en het UNHCR formulier, en de verschillende tegenstrijdigheden waarop supra al gewezen is het eigenlijk maar de vraag of u werkelijk enige band hebt met de in deze documenten vermeldde personen. U kan enkel een onleesbare kopie van een taskara voorleggen om u met deze personen te verbinden (document 1), wat geen dienstig stuk betreft. Ook is het eigenlijk niet duidelijk of het om documenten van één groep van personen gaat, of een samenraapsel van verschillende gezinnen, gezien de verschillende herkomstvermelding tussen documenten 2 en 6.

U hebt bij uw eerste verzoek gelogen over uw herkomst in Afghanistan, en toen ook een frauduleus relaas over uw problemen in Afghanistan opgehangen. Nu blijkt ook nog eens dat u mogelijk ook gelogen zou hebben over uw identiteit en familiale samenstelling, en u schenkt allerm minst klare wijn doordat u tegenstrijdige verklaringen doet en stukken voorlegt. U legt wel verklaringen af die wijzen in de richting van "nieuwe" voorgehouden problemen in uw land van herkomst, maar het Commissariaat-generaal is enkel gehouden deze nader te onderzoeken als uit het geheel van uw afgelegde verklaringen en stukken blijkt dat dit de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een familiaal dispuut (broer zou neef gedood hebben), maar u legt stukken voor die tegenstrijdig zijn met zowel uw verklaringen als intern wat betreft uw herkomst en uw familiesamenstelling. Bovendien betreffen deze stukken slechts kopieën van stuitend lage kwaliteit, welke sowieso al onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip en plakwerk. Het is trouwens geweten dat Afgaanse documenten, en documenten van Afgaanse vluchtelingen in Pakistan, eenvoudigweg op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn (zie stukken hierover toegevoegd aan uw dossier). Voor het overige stoelt u uw nieuwe voorgehouden problemen op niets meer dan blote beweringen.

Gelet op voorgaande, brengt u in uw huidige verzoek in feite geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Verzoeker erkent namelijk expliciet dat de neergelegde documenten en zijn verklaringen niet met elkaar overeenstemmen. Door boudweg en op blote, algemene en ongefundeerde wijze te beweren dat de nauwkeurigheid van Afgaanse of Pakistaanse documenten wel vaker te wensen overlaat, ontkracht verzoeker de dienaangaande gedane vaststellingen verder op generlei wijze.

Verzoeker heeft gelet op het voorgaande op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit, leeftijd, herkomst en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, familiale netwerk en situatie, levensloop, profiel, achtergrond, reisweg, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie en rechtspraak over) de situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer de algemene veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie voor personen die als verwesterd worden beschouwd na de machtswissel in Afghanistan) verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker dient het bestaan van een nood aan bescherming in de zin van voormelde artikelen immers *in concreto* aannemelijk te maken en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon. Hier blijft hij, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke identiteit, leeftijd, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, levensloop, profiel, reisweg, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op al deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op vervolging of ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT